

Hebreeën 7:11-28

De vorige keer hebben we al stilgestaan bij die mysterieuze figuur, Melchisedek. Melchisedek, die zowel koning van Salem (Jerusalem) en hogepriester was van de Allerhoogste God, ontving van Abraham een tiende van de buit die Abraham had veroverd op de koning Kedorlaomer. Deze Melchisedek is een voorafschaduw van de Here Jezus Christus. De vorige keer heb ik de volgende overeenkomsten genoemd tussen de Here Jezus en Melchisedek:

- Zoals Melchisedek Vredevorst en Koning der gerechtigheid is, zo is de Here Jezus dat ook.
- Zoals Melchisedeks koning en priester was zonder opvolgers, er is geen stamboom, zo is de Here Jezus dat ook, koning en priester voor eeuwig.
- Zoals Melchisedek Abraham tegemoet kwam brood en wijn, zo komt de Here Jezus ons tegemoet met brood en wijn bij het Avondmaal.
- Zoals Melchisedek tienden ontving van Abraham, zo mogen wij met onze gaven de Here Jezus dienen en investeren in Zijn Koninkrijk.
- Zoals Melchisedek Abram zegent, zo wil de Here Jezus ons zegenen.

De schrijver van de Hebreeënbrief laat nu de geschiedenis met Abraham rusten, maar bouwt wel verder op Psalm 110. David profeteert in Ps. 110 namelijk dat er iemand zal komen, die priester zal zijn op dezelfde manier als Melchisedek. Toen David deze woorden opschreef bestond de priesterdienst in de tabernakel al lang. En toch geeft David aan dat het Levitsche priesterschap niet voldoet. En daar gaat het 11e vers op in. Als dat Levitische priesterschap het volmaakte had gebracht, dan zou er geen nieuw priesterschap meer nodig zijn. En nu blijkt dat juist wèl nodig te zijn. En omdat het Levitsche priesterschap die volmaaktheid niet kan brengen, is de regelgeving rondom het priesterschap die in de wet is vastgelegd ook niet langer van kracht. Dit was voor de Joodse lezers vast niet makkelijk. Hoe kun je nu de instellingen die door Mozes gegeven zijn opzij zetten? De wet is toch van God gegeven, de wet is toch heilig, dat kun je toch niet loslaten? Daarom is het ook zo mooi dat de schrijver van de Hebreeënbrief vanuit de bijbel zelf aantoont dat dit moest gebeuren. Mozes zelf heeft al verteld over Melchisedek, en David heeft in de psalmen beschreven dat de komende Messias 'naar de wijze van Melchisedek' priester zou zijn. Zoals Melchisedek zijn priesterdienst zal vervullen zonder dat hij uit

het huis van Aäron kwam, zo zal Jezus dat ook doen. En zoals Melchisedek koning en priester tegelijk was, zo zal Jezus dat ook zijn, en daarmee dus afwijken van wat de wet van Mozes heeft gezegd. Want die wet heeft volgens vs. 19 in geen enkel opzicht het volmaakte gebracht. Er moet iets nieuws komen en dat nieuwe wordt geen wet genoemd maar 'een betere hoop'. Hoop heeft in het Nieuwe Testament altijd te maken met Gods toekomst, waarin we God zullen zien gelijk Hij is. Geen wonder dat de schrijver kan zeggen, dat we door deze hoop dichterbij God komen dan door de wet. Want onder die wet was het onmogelijk God te zien. Wie God zou zien, zou sterven. Maar de Here Jezus heeft gezegd: Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien (Joh.14) en straks als onze hoop vervuld wordt in de toekomst die God heeft weggelegd voor zijn kinderen, dan zullen we God zien zoals Hij is!

In vs. 20 gaat de schrijver nog een ander argument aanvoeren voor het feit dat het priesterschap van Christus boven dat van Aäron moet worden gesteld. Want de instelling van Christus' priesterschap ging gepaard met een eed. Volgens Ps. 110:4 heeft de HERE gezworen dat de Messias priester zou zijn.... Bij de instelling van het priesterschap van Aäron was geen sprake van een eed van God. Met andere woorden, het priesterschap van Christus overtreft dat van Aäron. Omdat God gezworen heeft, kan er nooit meer wat van af. Het is beter en gaat eeuwig mee. Jezus is Borg geworden van beter verbond zegt vs. 22. Wat een borg is weten we allemaal wel. Je kunt voor iemand borg staan. Zo kan het gebeuren dat ouders borg staan voor hun kinderen bij het afsluiten van een hypotheek. Als de kinderen dan het geld niet kunnen betalen, dan worden de ouders er op aangesproken en zijn er verantwoordelijk voor dat het geld toch betaald wordt. Als Christus dus de Borg genoemd wordt van het nieuwe verbond, wil dat dus zeggen dat Hij er persoonlijk garant voor staat, dat dit verbond ook werkelijk brengt wat het belooft, namelijk een relatie met God. We hoeven er niet bang voor te zijn dat het niet functioneert of dat het alleen maar uit mooie woorden bestaat zonder werkelijke inhoud. Nee, er is iemand, Christus zelf, die er persoonlijk voor instaat dat dit nieuwe verbond werkelijk aan zijn doel beantwoordt. Het Griekse woord voor verbond trouwens, betekent hetzelfde als 'testament'. Het Grieks kent twee woorden voor 'verbond'. Het ene woord heeft het over een verbond tussen twee gelijkwaardige partijen. Maar bij het andere woord, en dat is het woord wat hier staat, gaat het om een eenzijdige

oorsprong. God en mens zijn geen gelijkwaardige partijen, het initiatief tot verzoening komt bij de Here God vandaan.

De voortreffelijkheid van het nieuwe verbond wordt ook zichtbaar als je bedenkt dat onder het oude verbond de dood nog huishield. Vandaar dat vs. 23 ons er op wijst dat er toen in groter getale priesters werden aangesteld. De dood zorgde ervoor dat er een einde kwam aan het priesterschap, zodat het telkens weer op anderen moest overgaan. Terwijl het priesterschap van Jezus nooit op anderen zal overgaan. Jezus bezit een onvergankelijk leven, Hij is dwars door de dood heengegaan en heeft de dood overwonnen. Hij leeft nu voor eeuwig. En omdat Jezus een onvergankelijk leven heeft en daarom ook een onvergankelijk priesterschap, dan betekent dat ook dat de verlossing die Jezus tot stand brengt, voor allen die via Hem tot God gaan, eveneens onvergankelijk is. Daarom kan Hij volkomen behouden, omdat Hij altijd leeft om voor ons te pleiten (vs. 25).

Zo'n hogepriester hebben we nu net nodig! Een priester die heilig is. Onder het oude verbond moest de priester steeds weer opnieuw geheiligd worden. Zonder schuld of smet. Onder het oude verbond mocht een priester ook geen gebreken hebben. Gescheiden van zondaren. In de tijd van het Nieuwe Testament kende men de gewoonte om de hogepriester voor zijn optreden op de Grote Verzoendag acht dagen lang af te zonderen van het dagelijks leven in het tempelcomplex. Een gebruik wat trouwens in het Oude Testament niet is terug te vinden. Maar waarschijnlijk heeft de schrijver dit gebruik wel in gedachten gehad, toen hij het had over gescheiden zijn van de zondaren. Al deze eigenschappen waren volledig van toepassing op Jezus. Hij is heilig, zonder gebrek, smetteloos en zonder zonde. Wat een verschil met de priesters onder het oude verbond. Zij moesten telkens weer offeren voor hun eigen zonden om vervolgens te kunnen offeren voor het volk. Jezus hoefde niet te offeren voor zijn eigen zonden, Hij was zonder zonde, en Hij heeft eens en voor altijd Zichzelf ten offer gegeven. Dankzij zijn volmaakte offer aan het kruis heeft Hij verzoening tot stand gebracht.

JdH 836 zegt het zo mooi: Want dat kruis droeg mijn straf, nam de schuld van mij af, 't werd de toegang voor mij tot Gods troon.

Zullen we dat samen zingen. Amen